
Помирають будинки сивими,
І виють ночами спомини,
Були ж молодими, красивими,
З вікнами, сонця повними.

Сірі стіни когось щасливили:
Поцілунки, побачення...
Тут ромашками пахло, сливами
І сльозою пробачення.

Зяють вікна чорними пащами,
У руїнах живе вітер,
В нім голосять слізьми пропашими
Не народжені ще діти.

Не буває війна вродливою,
Не буває вона вчасна,
Поміж кулями, попід зливою
Хтось хоронить своє щастя.

Помирають будинки сивими....

Зім'яла чистий аркуш у руці
(Хотілось знову з білого почати...)
Голубив вечір ніжність на щоці,
І лоскотали павутинки м'яти.

Любила, пробачала, бо жива,
А попіл серця струшувала в шати
І вірила (ще молода) сама,
Що все зумію з білого почати.

Натомлена вертала, як завжди,
У рідний дім, тривогу заховати,
І знов у снах губилися сліди
Всього, що треба з білого почати.

Від себе не тікала, бо могло
І слово добре, і лихе злітати...
Усе в житті, як малося, було
І вже... не хочу з білого почати.

